

yderligere Oplysning gav, blev han højtidelig indadvendt og forholdt sig en Tid tavs.

Han kunde dog ikke længe styre sin Nysgerighed.

„Maa jeg spørge ... hvorledes har du i Sinde at —“ begyndte han.

Men Per afbrød ham.

„Jeg synes, ærlig talt, du nu skulde gøre Alvor af ikke at blande dig i mine Affærer. Jeg har ogsaa før sagt dig, at det er mig ubehageligt.“

Eberhard rejste sig. Han var bleg, og hans Mund med det fremtrædende Underbid var stiv af Opidselse.

„Ja, jeg ser, at det i det hele er ørkesløst at tale med dig. Jeg tror det rigtigst, at vi ikke fortsætter.“

„Som du vil.“

Han tog sin Hat for at gaa. Men da han stod ved Døren, vendte han sig endnu engang om imod Per, der var bleven siddende ved Bordet, og sagde:

„Jeg maa dog sige dig endnu et, Peter Andreas! Skönt du — med dine Følelser — rimeligvis vil have vanskelig ved at forstaa det, skal du vide, at der er ingen, paa hvem Fader i denne Tid tænker mere end paa dig. Nu, da jeg var hjemme, gik der ikke en Dag, uden at han talte til mig om dig ... og Moder for den Sags Skyld ogsaa. De har jo for længe siden maattet opgive at forsøge at indvirke paa dig ved Overtalelser. De har maattet haabe paa, at Livet engang vilde bøje dit Sind og lære dig, hvad du skylder dem. Nu er Faders Tid rimeligvis snart omme. Vogt dig, Peter Andreas, for at begaa en Synd, som du sik-